

ORACIÓ

Oh Déu, que per mediació de la Verge Santíssima atorgàreu a sant Josepmaria, sacerdot, gràcies innombrables, escollint-lo com a instrument fidelíssim per fundar l'Opus Dei, camí de santificació en el treball professional i en l'acompliment dels deures ordinaris del cristià: feu que jo sàpiga també convertir tots els moments i circumstàncies de la meua vida en ocasió d'estimar-vos, i de servir amb alegria i amb senzillesa l'Església, el Sant Pare i les ànimes, il·luminant els camins de la terra amb la lluminària de la fe i de l'amor. Concediu-me per la intercessió de sant Josepmaria el favor que us demano... (demani's). Així sia.

Parenostre, Avemaria, Glòria.

Aquest butlletí es distribueix gratuïtament.

Si voleu rebre'l podeu demanar-lo a:

Prelatura de l'Opus Dei, Oficina per a les Causes dels Sants, carrer Diego de León, 14, 28006 Madrid.

Si desitgeu ajudar amb almoines a les despeses d'edició d'aquesta publicació, podeu enviar els donatius a:

Prelatura de l'Opus Dei, Oficina per a les Causes dels Sants, per gir postal o per transferència al c/c número 0182-4017-57-0018820005, del BBVA, agència urbana del carrer Diego de León, 16, 28006 Madrid.

De conformitat amb la legislació sobre protecció de les dades personals, es garanteix la possibilitat de demanar la cancel·lació del propi nom en l'adreça del Butlletí, enviant un correu electrònic a ocs@opusdei.es, o bé per correu postal a: **Prelatura de l'Opus Dei, Oficina per a les Causes dels Sants**, carrer Diego de León, 14, 28006 Madrid.

En cas de no trobar el destinatari, retorneu-lo al remitent.

Aquest butlletí es distribueix d'acord amb la legislació vigent.

Director responsable: José Carlos Martín de la Hoz

Imprimatur: +Mons. Xavier Echevarría, prelat de l'Opus Dei

Idea gràfica-maquetació: GPI/Editcom, Barcelona
 Impremta: Litoplex Indústria Gràfica SA, Manresa
 Dip. Leg.: B.42418-2009.

Fotografia portada: Pintura de sant Josepmaria resant davant la Mare de Déu, Basílica de la Mare de Déu dels Desemparats, València (Espanya).

SANT JOSEPMARIA AVUI N7

L'ORACIÓ CRISTIANA TOT HO POT

«Al matí, tot passant, veieren que la figuera s'havia assecat de soca-rel. Pere, recordant-se'n, li digué: "Mestre, mireu, la figuera que vau maleir s'ha assecat". Jesús els respongué: "Tingueu fe en Déu. Us asseguro que, si algú diu a aquesta muntanya: 'Alça't i tira't al mar', i no dubta en el seu cor, sinó que creu que allò que diu es realitzarà, ho obtindrà. Per això, us dic: tot allò que pregueu i demaneu, creieu que ja ho teniu concedit, i ho tindreu."»

Sant Marc 11, 20-24.

RECORDS

Selecció de records de persones que van conèixer sant Josepmaria i textos de la predicació oral i escrita que transmeten els seus ensenyaments i experiència íntima sobre l'oració cristiana.

BENET XVI

Textos del Papa sobre l'oració.

FAVORS

Relats de persones que acudeixen a Déu a través de sant Josepmaria.

Butlletí de l'Oficina per a les Causes dels Sants
 Prelatura de l'Opus Dei
 N. 70 · Any 34
 Juny 2011

«Si que enamora
l'escena de
l'Anunciació.

—Maria

—¡quantes vegades ho
hem meditat!— està
recollida en oració...,
posa els cinc sentits i
totes les potències a
parlar amb Déu. En
l'oració coneix la
Voluntat divina; i amb
l'oració la fa vida de
la seva vida: ¡no
oblidis l'exemple de la
Mare de Déu!»

Sant Josepmaria ESCRIVÀ, *Solt*,
ed. Rialp, Madrid-Barcelona, 1992, n. 481.

UNA PREGÀRIA SENZILLA

Al maig de 1974, sant Josepmaria va estar a l'Argentina. En una trobada amb matrimonis, una mare li va explicar alguna cosa sobre José Orlando, el seu fill de cinc anys:

«—Pare, un dia anava amb ell en un autobús i de sobte em va dir: mare, hi ha la Mare de Déu —es referia a la imatge que tenia l'autobús—, ¿la saludo? Li vaig contestar que sí, llavors va fer una salutació amb la mà. Es va acostar al conductor i li va dir: Senyor, ¿vostè li parla a la Verge? Perquè a la Verge cal explicar-li coses i parlar-hi. Vostè va conduint —i feia gest de conductor i tocava botzina: pip!, pip!— i llavors li diu: Mare de Déu, hem de parar perquè hi ha el semàfor vermell, i després, li diu: Mare de Déu, ara seguim —pip!, pip!— perquè hi ha el semàfor verd.»

El Pare escoltava atentament, com si no hi hagués ningú més. Va canviar de posició, es va posar de perfil i es va quedar un moment com pensatiu. De sobte es va dirigir novament a mi, i em va dir:

—*Això és vida contemplativa; quan jo tenia aquesta edat era molt piadós, però no tenia vida contemplativa.*»

Sant Josepmaria ESCRIVÀ, *textos de la seva predicació oral*;
AGP P04, I, 1974, pàg. 437.

FOTOGRAFIA/ERMITA DEDICADA A SANT JOSEPMARIA A BRASIL.

UNA ORACIÓ QUE S'HA DE CONVERTIR EN VIDA

«Mai no m'he cansat i, amb la gràcia de Déu, no em cansaré mai de parlar d'oració. Fins al 1930, quan s'atansaven a mi, jove sacerdot, persones de totes les condicions, que miraven d'acompanyar el Senyor de més a prop, sempre els aconsellava: pregueu. I si n'hi havia algun que em responia: no sé ni tan solament com començar, li recomanava que es posés a la presència del Senyor i que li manifestés la seva inquietud, el seu ofec, amb aquesta mateixa queixa: Senyor, que no en sé! I així tants cops, en aquelles humils confidències, es concretava la intimitat amb Crist, un tracte assidu amb Ell.

Han passat molts anys, i no conec cap altra recepta. Si no et consideres preparat, ves a Jesús com ho feien els seus deixebles: ensenyeu-nos de pregar! Veuràs com l'Esperit Sant ajuda la nostra feblesa, perquè nosaltres no sabem què hem de demanar per pregar com cal, però el mateix Esperit facilita els nostres precis amb gemecs inefables, que no es poden contar, per tal com no hi ha maneres adients per a descriure'n tota la profunditat.

Quina fermesa que ens ha de donar la Paraula divina! No m'he inventat res, quan —al llarg del meu ministeri sacerdotal— he repetit i repeteixo incansablement aquest consell. És recollit a la Sagrada Escriptura, i d'aquí l'he après jo: Senyor! No em sé dirigir a Vós! Senyor, ensenyeu-nos de pregar!»

Sant Josepmaria ESCRIVÀ, *Amics de Déu*, ed. Rialp, Madrid, 1990, n. 244.

«M'has escrit: “Fer oració és parlar amb Déu. Però, de què?”
—De què? D'Ell, de tu: alegries, tristeses, èxits i fracassos, ambicions nobles, preocupacions diàries..., febleses! i accions de gràcies i peticions: i Amor i desgreuge.
En dues paraules: conèixer-lo i conèixer-te: “tractar-se!”»

Sant Josepmaria ESCRIVÀ,
Camí, ed. Albada,
Terrassa, 2010, n. 91.

FOTOGRAFIA/ESCUPTURA AL PATI
CENTRAL DE LA UNIVERSITAT DE
NAVARRA, A PAMPLONA.

EL NOSTRE TRACTE AMB DÉU POSAR AFECTE

Xerrant amb un grup de persones els parlava del tracte amb Déu:

«Què li direm? ¿Paraules molt ben pensades, molt ben escrites? Li parlem com jo a vosaltres, com vosaltres a mi, com hem parlat als nostres pares, com parleu entre vosaltres mateixos. Penseu molt el que direu? No, us expresseu amb senzillesa i feu les vostres jaculatòries, la vostra conversa sense rareses, sense presses, amb naturalitat, de manera que pugueu estar en la vida de la terra i en la vida del cel, en conversa amb els homes i en conversa amb Déu. Això que us dic no és difícil, si teniu la paciència de fer tot el que us he recomanat: agafar primer l'aigua a força de braços, i ser forts, fermes, fidels, i posar-nos damunt de nosaltres mateixos. La resta, vindrà pel seu compte.»

Sant Josep Maria ESCRIVÀ, textos de la seva predicació oral; AGP P04, I, 1972, pàg. 135.

«Encara avui, al matí i a la tarda, no un dia, sinó habitualment, renovo aquell oferiment que em van ensenyar els pares: *oh, Verge i Mare de Déu, jo m'ofereixo per fill vostre. I en honra i glòria de la vostra puresa, us ofereixo els meus ulls, les meves orelles, la meua llengua, les meves mans...* ¿No és això, en certa manera, un principi de contemplació, demostració evident d'un abandó confiat? Què es diuen els que s'estimen, quan es troben? Com es comporten? Sacrifiquen tot el que són i tot el que posseeixen per la persona que estimen.

Primer una jaculatòria, i després una altra, i una altra... fins que aquest fervor sembla insuficient, perquè les paraules resulten pobres... i es fa pas a la intimitat divina, en un esguard posat en Déu sense descans i sense cansar-se. (...) Se'n va cap a Déu, com el ferro atret per la força de l'ímant. Es comença a estimar Jesús, d'una forma més eficaç, amb un dolç sobresalt.»

Sant Josep Maria ESCRIVÀ, *Amics de Déu*, ed. Rialp, Madrid, 1990, n. 296.

FOTOGRAFIA/ESCUPTURA DE SANT JOSEPMARIA EN UNA CAPELLA DE LA CATEDRAL DE L'ÀLMUDENA, MADRID.

JOAN EL LLETER

Aquest fet data dels anys 30:

«No és difícil treure el compte dels llocs on confessava regularment, cada setmana. (...) A Santa Isabel es ficava a primera hora al confessional, ben aviat. I cada matí, enmig d'una confessió o de la lectura del breviari, sentia obrir violentament la porta de l'església i, a continuació, un estrèpit de sorolls metàl·lics, seguit d'un cop de porta. Encuriosit per saber de què es tractava, perquè no veia la porta des del confessional, es va apostar un dia a l'entrada de l'església. En obrir-se sorollosament la porta es va donar de cara amb un lleter, carregat amb les seves lleteres de repartiment. Li va preguntar què feia.

—Jo, Pare, vinc cada matí, obro [...] i el saludo: "Jesús, aquí hi ha en Joan el lleter". El capellà es va quedar tallat, i es va passar aquell dia repetint la seva jaculatòria: -Senyor, aquí hi ha aquest desgraciat, que no et sap estimar com en Joan el lleter.»

Andrés VÁZQUEZ DE PRADA, *El Fundador del Opus Dei*, Volum I, ed. Rialp, Madrid 1997, pàg. 501-502.

PERSEVERAR EN L'ORACIÓ

En una ocasió, sant Josep Maria contestava a una persona:

«Vèiem a la televisió les Olimpíades (estiu de 1972). Em molestava una mica veure tota aquella mena de culte al cos humà —que és una cosa noble, gran, neta...—, i aquell *foc sagrat!* Veia com s'acostaven aquells nois forts, amb la seva perxa disposada per saltar. Es concentraven en silenci fins que per fi! feia la impressió que es decidien. (...) Altres vegades no s'aturaven, volien saltar, però... no podien. Llavors abaixaven el cap, tornaven al punt de partida, relaxaven els músculs, i es tornaven a posar en aquesta mena de recolliment fisiològic, que serà alhora psicològic.

Després es llançaven (...) i, potser al quart o cinquè intent, saltaven. Volem tractar Déu, i per això és molt bo fer una gimnàstica espiritual, que és molt semblant —paral·lela si més no— a la gimnàstica física.»

José Luis SORIA, *Maestro del buen humor*, ed. Rialp, Madrid 1993, pàg. 131-132.

FOTOGRAFIA/RETAULE DE LA PARRÒQUIA DE SANT JOSEPMARIA A VALENCIA.

«L'oració alguns cops es desenvoluparà de manera discursiva; d'altres, tal volta poques, plena de fervor; i, potser moltes, seca, seca, seca... Però allò que importa és que tu, amb l'ajuda de Déu, no et descoratgis. Pensa en el sentinella que fa guàrdia: no sap si el Rei o el Cap de l'Estat és al palau; no té constància del que fa i, en la major part dels casos, el personatge desconeix qui el custodia. —Amb el nostre Déu no passa res d'això: Ell viu on tu vius; s'ocupa de tu; et coneix i coneix els teus pensaments més íntims...: ¡no abandonis la guàrdia de l'oració!»

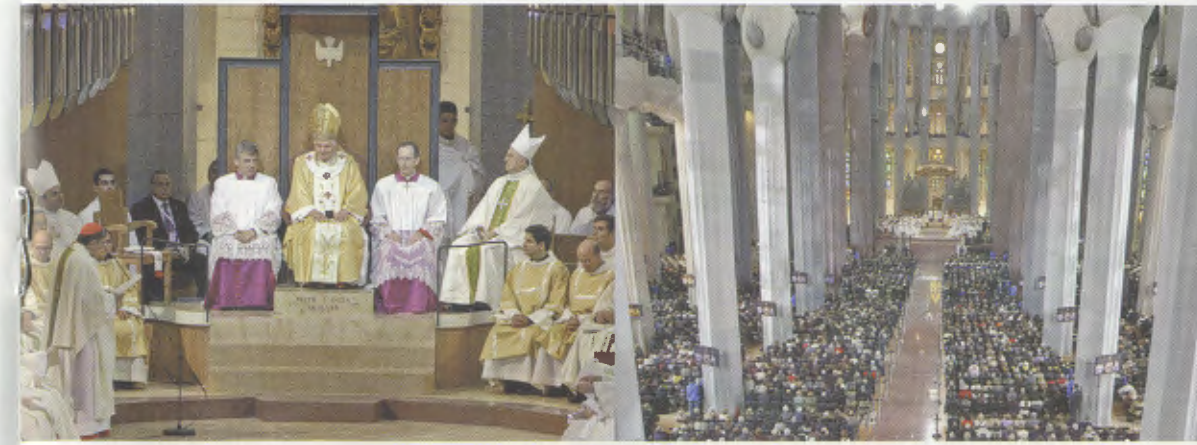
Sant Josepmaria ESCRIVÀ, *Solc*, ed. Rialp, Madrid-Barcelona, 1992, n. 463

VA CONVERTIR-HO TOT EN ORACIÓ GRÀCIES A LA PRESENCIA DE DÉU

«Com a font de la unitat de vida, s'alimentava ininterrompudament del sentit de la presència de Déu i convertia tota la jornada en oració. Solia explicar, i ja ho he recordat, que "l'arma de l'Opus Dei no és el treball, és l'oració: per això convertim el treball en oració". Era una ànima contemplativa *nel bel mezzo della strada* com li agradava de dir en italià, també quan parlava en una altra llengua, afirmava que, per a un cristià corrent, "la cel·la és el carrer". Prenia ocasió de qualsevol esdeveniment per elevar-lo a l'ordre sobrenatural i convertir-lo en tema del seu diàleg amb Déu. En el seu pla de vida va incloure, a més, el que en deia normes de sempre, és a dir, algunes pràctiques de pietat que penetraven tots els moments del dia alimentant la seva intimitat amb el Senyor: presència de Déu, consideració de la filiació divina, comunions espirituals, accions de gràcies, actes de desgreuge, jaculatòries, que s'unien a les seves mortificacions, a l'estudi, al treball, a l'ordre, tot viscut amb l'alegria de saber-se fill de Déu.»

Álvaro DEL PORTILLO, *Entrevista sobre el fundador de l'Opus Dei*, Edicions del Drac, Barcelona, 1993, pàg. 75-76.

BENET XVI PARLA DE L'ORACIÓ CRISTIANA

DÉU ÉS PARE I ENS ESTIMA ESTIMAR DÉU I EL PROÏSME

«En efecte, els cristians continuen creient, malgrat totes les incomprensions i confusions del món que els envolta, en la «la bondat de Déu, salvador nostre, i l'amor que ell té als homes» (Tt 3,4). Encara que estiguin immersos com els altres homes en les vicissituds dramàtiques i complexes de la història, es mantenen fermes en la certesa que Déu és Pare i ens estima, encara que el seu silenci continuï essent incomprensible per a nosaltres.»

BENET XVI, Encíclica *Deus caritas est*, n. 38

«L'amor és una llum —en el fons l'única— que il·lumina constantment un món fosc i ens dona la força per viure i actuar. L'amor és possible, i nosaltres podem posar-lo en pràctica perquè hem estat creats a imatge de Déu. Amb aquesta encíclica voldria convidar a viure l'amor i, així, a dur la llum de Déu al món.»

BENET XVI, Encíclica *Deus caritas est*, n. 39.

«En els sants és evident que, qui va cap a Déu, no s'allunya dels homes, sinó que s'hi fa realment proper. En ningú ho veiem millor que en Maria. La paraula del Crucificat al deixeble —a Joan i, per mitjà d'ell, a tots els deixebles de Jesús: "Aquí tens la teva mare" (Jn 19,27)— es fa de nou veritable en cada generació. Maria s'ha convertit efectivament en Mare de tots els creients. A la seva bondat materna, així com a la seva puresa i bellesa virginal, es dirigeixen els homes de tots els temps i de totes les parts del món en les seves necessitats i esperances, en les seves alegries i contratemps, en la seva solitud i en la seva convivència. I sempre experimenten el do de la seva bondat.»

BENET XVI, Encíclica *Deus caritas est*, n. 42.

FOTOGRAFIA/BENET XVI DURANT LA DEDICACIÓ DE LA BASÍLICA DE LA SAGRADA FAMÍLIA A BARCELONA.

FAVORS

TOT S'ARREGLA

Aquesta frase me la va escriure un bon amic en una de les primeres estampes de sant Josepmaria que em va donar, amb el consell de pregar per les necessitats que moltes vegades tenim. La segueixo portant a la cartera tot i els anys transcorreguts: gairebé trenta.

He viscut situacions difícils que s'han anat superant. Algunes de físiques, altres d'emocionals, altres d'econòmiques, etc.: la tranquil·litat al treball, solucionar un problema, que la meva filla aprovi l'examen, que la meva dona s'atreveixi a demanar una bestreta, que arribi a temps... Sempre he aconseguit el que he demanat. Hem passat per malalties, operacions, acomiadaments, atur, treball incert, estrès familiar, laboral i econòmic, però hem menjat cada dia i s'ha anat superant tot. De vegades no arriba aquesta "gran solució", però sí supero aquest mal moment diari. Mirant una mica enrere, veig el que s'ha aconseguit: un matrimoni de 25 anys, dues filles meravelloses; treballant com administratiu; lluitant per arribar a final de mes.

No em vull allargar més. Gràcies és el que dono, i demano continuar superant, a poc a poc, cada problema que vingui, sigui del tipus que sigui, per seguir per aquest camí que em portarà a veure, si Déu vol, les coses que més desitjo.

J. R. F. S. Enviat per correu electrònic

QUE ACABI BÉ

El passat dimecres de cendra, la meva millor amiga va donar a llum el seu primer fill. Va ser mitjançant una cesària d'urgència per complicacions serioses del nen, i corria el risc de morir o de quedar greument malalt. Vaig demanar a molts familiars i amics que resessin, sobretot al meu germà, que és seminarista, i també van resar tots al Seminari. Els meus fills i jo vam resar una estampa a sant

ÉS UNA ALTRA PERSONA

Vull explicar un favor que em va concedir sant Josepmaria, i que no vaig escriure al seu moment. Durant uns anys vaig resar l'estampa cada dia perquè curés el meu marit, que portava temps amb infidelitats, drogues i alcohol, i vaig tenir la immensa alegria que un tractament de nou mesos el va curar.

M. J.

Josepmaria demanant que el nen no només se salvés, sinó que quedés sense seqüeles. Al cap de tres dies estava molt bé. Els demano que resin per aquesta família perquè el nen no està batejat i els seus pares, de moment, no tenen intenció de fer-ho. Jo, per part meva, li ho demanaré a sant Josepmaria.

Beatriz.
Enviat per correu electrònic

UNA NOVA VIDA

He començat fa poc a conèixer sant Josepmaria, la seva vida i obra. Des de llavors em sento més content a casa (...), però on millor s'ha manifestat la seva intercessió ha estat en el treball. Em dedico al comerç de fruites en fresc.

Fa trenta dies vaig rebre una estampa de sant Josepmaria i vaig començar a resar-li.

Ha estat molt notori el canvi, em sento molt agraït amb sant Josepmaria i estic començant a seguir el seu estil de vida, que per a moltes persones és difícil, però amb dedicació i amor s'aconsegueix, i jo espero aconseguir-ho.

Agraïxo l'oportunitat de donar a conèixer el que m'està passant; possiblement sigui poca cosa, però m'ha canviat la vida i tinc la certesa que sant Josepmaria sí que escolta. Gràcies.

Enviat per correu electrònic

ES VA MENJAR L'ESTAMPA

Tinc un amic que creu però no practica. Hem parlat moltes vegades però no es decideix a freqüentar els sagraments. La seva dona està a l'atur des de fa uns anys, i tenen dues filles d'un i tres anys. Fa uns mesos, amb poca fe —perquè vaig pensar que no la resarien i perquè ara és molt difícil trobar feina— li vaig donar una estampa de sant Josepmaria perquè la resessin.

Fa poques setmanes vaig estar a casa seva i, només entrar, la seva dona em va demanar una altra estampa perquè la tenien

EM VA DONAR SERENITAT

Sóc un petit empresari que per aquestes dates, fa uns tres anys, vaig rebre un burofax on m'acomiadaven d'un treball sense contemplacions i sense cap avís, cosa que em va produir una gran angoixa. En aquells moments —portava uns dies sense dormir per la preocupació— tenia davant meu una estampa de sant Josepmaria. He de dir que li vaig resar, però amb certa incredulitat. Més tard vaig trucar a un advocat i, amb el que em va dir, vaig sentir tranquil·litat. Vull recalcar la sensació de pau que vaig sentir després d'aquesta trucada i vull dir que, tot i que vaig deixar la feina, les coses m'han anat molt millor.

Enviat per correu electrònic

a la tauleta de nit i la filla petita, que ja comença a donar els seus primers passos, se l'havia menjat. Em va alegrar que la tinguessin en un lloc destacat i que la utilitzessin. La setmana passada ell em va enviar un correu electrònic per dir-me que la seva dona havia trobat feina.

I. T. V.

DE L'UCI A CASA

El passat març van operar el meu fill i va estar uns dies a l'UCI pediàtrica. Allà vaig coincidir amb un matrimoni que tenia molt greu la seva filla. Estaven molt preocupats. Un diumenge va empitjorar molt la seva situació. M'hi vaig acostar i els vaig donar una estampa de sant Josepmaria. Els vaig dir com vaig poder –parlaven àrab– que resava per la seva filla i que demanessin per la seva curació. Em van donar les gràcies i, al poc temps, vaig veure el pare de genolls, resant als peus del llit de la seva filla amb l'estampa de sant Josepmaria. Una estona després va venir a donar-nos les gràcies i tornar-nos l'estampa.

L'endemà els vaig trobar a l'hospital amb cara de felicitat, explicant-me que, de sobte, la nena havia començat a millorar i estava més bé. El meu fill va ser donat d'alta i ja no vaig saber res més. Fa uns dies em vaig acostar a l'hospital i un metge em va dir que la nena estava ja a casa seva.

Anònim

EM VA ACONSEGUIR MÉS TREBALL

Consultant el web de l'Opus Dei, vaig trobar l'estampa de sant Josepmaria. La situació a la nostra empresa era molt complicada per falta de treball. Un dia vaig començar a resar la novena a sant Josepmaria i, a dia d'avui, hem hagut de contractar sis persones i la cartera de treball està plena per a uns mesos. Estic segur que ha estat la intercessió de sant Josepmaria davant el Senyor qui ha aconseguit aquest miracle. Faig tot el que puc per donar a conèixer aquesta novena en uns moments tan durs com estem vivint.

Enviat per correu electrònic

LA NENA ES VA DESPERTAR

Em trobava a la caixa d'un supermercat després de la compra, a punt de pagar, quan de sobte, darrere de les caixes, va començar a arremolinar-se molta gent al voltant d'algú. Un matrimoni jove intentava que la seva nena, de 2 o 3 anys, tornés a respirar, perquè s'havia empassat alguna cosa.

Durant no sé quant temps –a mi se'm va fer etern– aquests pares s'esforçaven per extreure-li-ho però no ho expulsava. La nena

semblava inconscient. La meua sensació d'impotència es va transformar en la sensació que sí que podia fer quelcom. Vaig agafar l'estampa del nostre Pare i la vaig estrènyer amb força, mentre li deia "Pare que surti...!". Als pocs segons la situació es va relaxar: la nena va començar a plorar. Beneït plor! Quan tot es va calmar em vaig acostar a la mare i li vaig fer un petó i li vaig donar l'estampa arrugada. Gràcies Pare.

V.S.Q.

LA MEVA EXPERIÈNCIA, LA MEVA VIDA

Els explicaré la meua gran veritat, una història que només la gent amb fe pot creure. Fa dos anys, va començar una etapa molt difícil de la meua vida, amb moltes proves a l'hospital. Finalment, em van confirmar que patia un càncer en estat una mica avançat. Des d'aquest dia, la meua germana, gran devota de sant Josepmaria, em va dir: des d'avui anem a resar-li. I així va ser. Des d'aquell moment li prego cada dia "la seva pregària". Cada dia al matí li prego i li demano fortalesa per fer les

coses bé. Actualment estic curada, estic molt bé, i totes les proves han sortit perfectes, i sé, a més, que així seguirà per sempre.

Jo estava allunyada de Déu, de la Verge, de l'Església, i gràcies a aquesta "beneïda malaltia" estic de tornada. Estic feliç, i em sento afortunada de ser mereixedora d'aquest "gran miracle": el miracle de la vida. Mai deixaré de resar la teua oració, sant Josepmaria, gràcies!

Dono gràcies a Déu, a la Verge i a sant Josepmaria per perme-

tre'm estar a prop seu, i donar-me l'oportunitat de viure d'una altra manera, de gaudir de les meves filles, el meu marit, la meua família, l'oportunitat d'oferir la meua feina, per ser millor cada dia. Tant de bo aquesta experiència serveixi per augmentar la fe dels que, com jo, la tenien una mica oblidada.

M.P.G.

DESPRÉS DE MOLT TEMPS

Un dia li vaig demanar a la Mare de Déu de Fàtima la curació de la malaltia que pateixo des del 2000. Es tracta d'una malaltia mental que va deteriorar les meves capacitats intel·lectuals i que m'impedia fer amb ànim la quotidianitat: petits treballs domèstics, participar en la conversa, depressió seguida de fases d'eufòria, etc. Vaig patir en les següents dues setmanes una gran recaiguda, i vaig desitjar ingressar en un hospital psiquiàtric.

A finals de febrer vaig resar l'estampa de sant Josepmaria demanant-li una cosa molt petita: enfrontar-me amb el diumenge, fer front a la quotidianitat amb alegria i ànim. Aquest dia va

transcòrrer com no recordava en molt temps. Vaig superar les meves obligacions familiars i les estones d'oci sense esforç.

Tots els que estan al meu voltant han percebut el canvi. Continuo resant a aquest sant tan estimat per mi des de llavors, i molt agraïda a la Mare de Déu i a sant Josepmaria. No només m'han ajudat a superar la depressió momentània sinó que estic millor que abans que em donessin el diagnòstic. Animo els malalts de depressió a resar-li amb fe i aquí quedi el meu testimoni de la gràcia concedida.

A. Enviat per correu electrònic